

propočtením služební doby a přiznáním požitků VIII/3 hodn. třídy se na st-lových naturálních požitcích nic nemění, nebylo tím však st-li zaručeno, že služební úřad st-lův předpisů, jimiž naturální požitky jsou upraveny, proti st-li nepoužije, i když by mu předpisy ty dávaly možnost, na naturálních příjmech st-lových nějakou změnu provést. Ani z dekretů, jež zástupce stížnosti při ústním líčení soudu předložil, neplyne, že by jimi byl st-li zaručen i pro budoucnost nárok na naturální byt, resp. na náhradu nájemného st-lem placeného v případě, že by takového bytu nebylo. Z té okolnosti pak, že ředitelství státních lesů a statků dosud st-li hradilo výlohy stěhovací a že za byt poskytnutý st-li v nájemním domě dosud platilo nájemné, ještě neplyne, že st-lův nárok na naturální byt bezpodmínečně uznalo i pro budoucnost. Stejně nelze ze skutečnosti st-lem tvrzené, že byly st-li sráženy požitky za naturální byt měsíčních 50 Kč, dovoditi, že st-li byl tím přiznán nárok na naturální byt, ježto by nanejvýše mohlo jíti o to, že st-li byly z jeho služebních příjmů činěny srážky ty neprávem. Měl tedy st-l na naturální byt právní nárok potud, pokud mu nárok takový úřadem byl přiznán, ze skutečností sub 1—3 uvedených nelze však dovoditi, že nárok takový byl st-li zabezpečen i pro budoucnost.

Pokud konečně stížnost domnělý nárok st-lův na náhradu nájemného se snaží dovoditi poukazem na svůj soukromoprávní poměr ke státu, nemohl se nss touto částí stížnosti vůbec zabývat, ježto, opírá-li st-l svůj domnělý nárok o některý titul práva soukromého, mohl by o nároku takto formulovaném rozhodovati toliko řádný soud, nikoli však nss (§ 3 lit. a) zák. o ss).

Č. 12.176.

Tituly: O předpokladech nároku na užívání stavovského názvu inženýr podle § 5 cís. nař. č. 130/1917 ř. z.

(Nález ze dne 30. listopadu 1935 č. 19.881/35.)

Prejudikatura: Boh. A 7261/28, 8948/30.

Věc: Robert Sch. v H. (adv. Dr. Ludvík Janowitz z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o odepření stavovského názvu »inženýr«.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: O žádosti st-lově za přiznání stavovského označení »inženýr« rozhodlo min. veř. prací nař. výnosem z 2. února 1933 takto: »Vaší žádosti o povolení užívati stavovského názvu »inženýr« (Ing.) podle § 5 cís. nař. ze dne 14. března 1917 č. 130 ř. z. nelze vyhověti z těchto důvodů: Podle předložených dokladů zastáváte místo vedoucího podniku »Sklárny firmy Adolf W.«, jenž jest podle zdejšího šetření závodem menšího rozsahu. K vedení takového podniku postačí technické vědomosti, jaké dává studium vyšší průmyslové školy. O předložených vzorcích barevného skla (umělé drahokamy) jste neprokázal, že jste byl zúčastněn při výrobě tohoto skla. Neprokázal jste tudíž, že jste nabyl praxí takové technické zdatnosti, jakou dává studium vysoké školy

technické. Prokázaná praxe nenahrazuje Vám studium na takovéto vysoké škole. Tento předpoklad plyne ze souvislosti § 5 s §§ 2 a 3 cit. cis. nař., jakož i ze smyslu tohoto nařízení».

Nss uvážil o stížnosti toto:

Jak nss opětně již vyslovil (srov. na př. náh. Boh. A 7261/26) má se označení »inženýr« podle § 5 cis. nař. 130/17 ř. z. dostati osobám, které vedle určitého nižšího školního vzdělání vykazují určitou míru odborné zdatnosti, nabyté praktickou činností odbornou a na základě této, ze dvou složek pramenů čerpané a doplňující se kvality, zaujímají čelné nebo samostatné postavení v odborně technickém oboru. Že st-l má ono určité nižší vzdělání školské, o tom nebylo a není sporu; žal. úřad však shledal, že st-l ve svém oboru praktickým výcvikem nedosáhl dosud takové technické zdatnosti, která by byla s to, nahraditi mu nedostatek předběžného odborného vzdělání vysokoškolského, čímž vyslovil, že kvalita praktické činnosti st-lovy nedosahuje oné míry, kterou nutno požadovati, aby právo k užívání stavovského názvu »inženýr« bylo přiznáno.

Stížnost brojí proti tomuto závěru žal. úřadu a dovozuje, že st-l kvalitou své praktické činnosti dosáhl oné míry technické zdatnosti, jež mu dává nárok na stavovské označení inženýr. Svůj názor odůvodňuje tím, že st-l je vedoucím ve sklárně značné výrobní kapacity, která ovšem nyní není náležitě využívána, takže nyní provoz není veliký, že i dříve býval vedoucím ve sklárně veliké, a konečně tím, že st-li podařilo se vytvořiti zvláštní druh barevného skla. Stížnost vytýká, že úřad nevyšetřil tyto skutečnosti, zejména tvůrčí činnost st-lovu při výrobě onoho barevného skla, a vidí v tom vady řízení.

Jak svrchu uvedeno, je podmínkou nároku na stavovský název inženýr získání čelného neb samostatného postavení v odborně technickém oboru. Nestačí tedy pouhé čelné nebo samostatné postavení, tedy ani postavení vedoucího v jakémkoliv technickém, průmyslovém závodě. Osoba, stojící v čele a vedoucí průmyslový závod, jen tehdy by si tímto postavením mohla získati čelného postavení v odborně technickém oboru, jak o něm mluví § 5 cit. cis. nař., kdyby závod sám z nějakého důvodu v odborně technickém oboru čelné místo zaujímal. Pak byl by na snadě závěr, že i postavení osoby, závod takový vedoucí, je čelným postavením v technickém oboru. To však žal. úřad, poukazuje na neveliký rozsah provozu sklárny, kde st-l je vedoucím, popírá.

Stížnost přiznává, že rozsah provozu oné sklárny není nyní značný. Poukazem, že výrobní kapacita sklárny je značně větší a že st-l dříve vedl provoz ve větší, plně zaměstnané sklárně, nemůže ovšem stížnost dovoditi, že by vedení sklárny vůbec nebo aspoň té, již vede st-l, ať již pro neobvyklý rozsah nebo pro nějakou speciální, zvlášť obtížnou výrobu, mohlo činnosti vedoucího úředníka vtisknouti ráz čelného neb samostatného postavení v odborně technickém oboru. Proto nepochybil žal. úřad, když vyslovil, že ono postavení st-lovo, jež jako vedoucí ve sklárně zaujímá, není ještě důkazem, že praksí nabyl takové technické zdatnosti, která by nahrazovala studium vysoké školy technické.

Ovšem dokazoval st-l v řízení své čelné postavení v technickém oboru i svojí činností tvůrčí, předloživ na vyzvání žal. úřadu různé vzorce barevného skla. V podání svém tvrdil, že se mu podařilo zvláštní

metodou vytvořiti zcela nově sklo, zbarvené barvami nového druhu. Jak je patrné z důvodů nař. rozhodnutí, nezkoumal žal. úřad, zda objev toho druhu získává objeviteli čelné místo v odborně technickém oboru. Vyslovil pouze, že st-l neprokázal, že byl při výrobě onoho skla zúčastněn, čímž popřel i jeho tvůrčí činnost. St-l ovšem nenabídl v řízení žádných důkazů o tom, že skutečně on je původcem nějaké zvláštní metody, kterou vzorky barevného skla, žal. úřadu předložené, byly vyrobeny za jeho spolupráce, ale v podání, jímž vzorky ony předložil, to tvrdil. Měl-li úřad pochybnosti o věrohodnosti tohoto tvrzení, měl st-le k jmenování důkazních prostředků vyzvati. Nemohl však, neučiniv to, vysloviti, že st-l neprokázal, že při výrobě onoho skla byl účasten. Vyslovil-li to žal. úřad, učinil tak na podkladě neúplného a tedy vadného řízení. Vada ta je podstatná, ježto čelného postavení v odborně technickém oboru lze získati i tvůrčí činností. Zda tvůrčí činnost st-lova, totiž tvrzená jím zvláštní metoda při výrobě barevného skla, byla toho druhu, aby mu čelné postavení v technickém oboru získala, úřad nezkoumal, vycházející na základě vadného řízení z předpokladu, že st-l vůbec nijak při výrobě předložených vzorků barevného skla se nezúčastnil a tedy ani metodu jejich výroby neobjevil. — — —

Č. 12.177.

Justiční správa. — Řízení správní (Slovensko):
Ode dne účinnosti zák. č. 100/31 Sb. dějí se opatření ve smyslu § 298 zák. čl. XX:1877 ve příčině rezervního fondu sirotčí pokladny a úroků z něho usnesením příslušného krajského soudu, schváleným ministrem spravedlnosti.

(Nález ze dne 30. listopadu 1935 č. 19.944/35.)

V ě c: Město M. proti ministerstvu spravedlnosti o výplatu úroků a schovacích poplatků z rezervního fondu sirotčí pokladny.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Podáním ze 17. června 1925 žádalo město M. poručenský úřad I. stolice v M., aby poukázal městské pokladně částku 6.525 Kč 69 h, kterou podle bilance k 31. prosinci 1923 dluží sirotčí pokladna městu M. jako úroky a schovací poplatky od r. 1914 do konce r. 1923. Žádost tuto opakovalo město M. v podání z 28. ledna 1932, učiněném u okr. soudu v M., v němž uvedlo, že bilance byla civ. správou Podk. Rusi schválena, a že okr. soud převzal veškerá aktiva býv. měst. sirotčí sdrie. Žádost byla postoupena presidiu vrch. soudu v Košicích, který výnosem ze 14. října 1932 oznámil měst. úřadu v M., že podle zprávy účetní při fin. ředitelství v Užhorodě bylo rezervního fondu býv. sir. pokladny města M. použito úplně k částečné úhradě ztráty kumulativního majetku, vzniklé upsáním válečných půjček. V době sdělení účetních závěrek za léta 1914 až 1923 v roce 1924 aktiva sir. pokladny byla již jen číselně vyjádřena bez jakékoli vnitřní hodnoty, takže požadovanou částku 6.525 Kč 69 h měst. úřadu nahraditi již nelze.

Podáním z 24. října 1932 obrátil se měst. úřad v M. na min. spra-